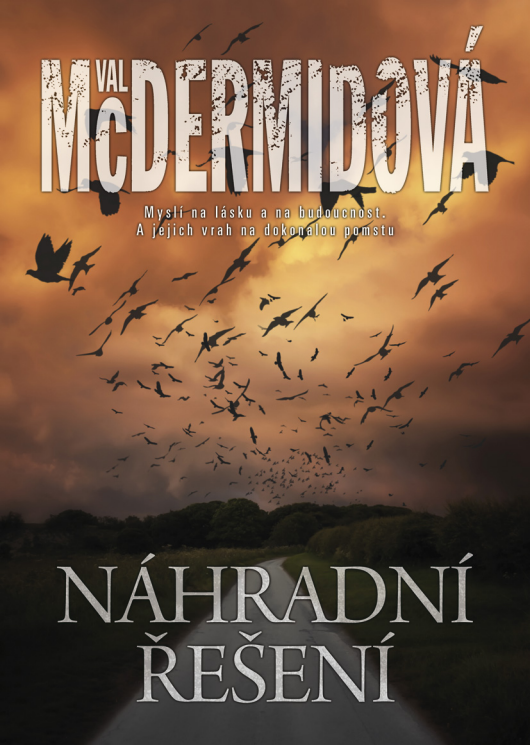

VAL McDERMIDOVÁ

Myslí na lásku a na budoucnost.
A jejích vrah na dokonalou pomstu

NÁHRADNÍ ŘEŠENÍ

Náhradní řešení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.bbart.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Val McDermidová

Náhradní řešení – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NÁHRADNÍ ŘEŠENÍ

McDERMIDOVÁ

NÁHRADNÍ ŘEŠENÍ

Přeložila Radmila Damová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 Val McDermid

All rights reserved.

Z anglického originálu *Insidious Intent*

(First published by Little, Brown, Great Britain, 2017)

přeložila © 2018 Radmila Damová

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Videňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-025-3 (tištěná verze)

ISBN 978-80-7595-129-8 (pdf)

ISBN 978-80-7595-127-4 (ePub)

ISBN 978-80-7595-128-1 (mobi)

Tuto knihu věnuji profesorce Dame Sue Blackové
a profesorce Niamh Nic Daiedové – za přátelství,
legraci a hry a za forenzní tipy

*Otevře se černá scéna pomluv; ale vy, doktore, zase všechno
napravíte.*

Vražda jako krásné umění
(Druhá přednáška)
Thomas de Quincey

PRVNÍ ČÁST

1

Kdyby Kathryn McCormicková věděla, že bude žít už jen necelé tři týdny, možná by se víc snažila užít si Suzanninu svatbu. Místo toho zaujala svoji obvyklou pózu odevzdaného smíření se s osudem a pokoušela se netvářit příliš bezútešně při sledování ostatních hostů, kteří tancovali, jako by se na ně nikdo nedíval.

Bylo to přesně takové jako každý den v práci. I tam vždycky zůstávala outsiderem. Přestože titul vedoucí kanceláře nabízel jen velmi málo skutečné úřední moci, bohatě postačil k tomu, aby ji odloučil od ostatních. Pocítila to pokaždé, když vstoupila do kuchyňky, aby si uvařila kávu. Veškerá konverzace, která tam probíhala, buď úplně utichla, nebo se z důvěrného rázu stočila k nějakému bezvýznamnému tématu.

Vážně byl nesmysl, když si myslela, že to dnes bude jiné. Kdysi někde četla výrok, který jí uvízl v paměti – definici nerozumu je při neustálém opakování té samé činnosti očekávat odlišné výsledky. Podle tohoto měřítka rozhodně postrádá rozum. Sedět v sobotu večer na svatební hostině na samém okraji a domnívat se, že bude v centru zábavy a smíchu, je přesným potvrzením podstaty opakovaného chování, které nikdy nevyvolá nic jiného než naprosto předvídatelné selhání.

Kathryn se nenápadně podívala na hodinky. Tanec nezačal dříve než před půlhodinou. Jí ten čas ovšem připadal mnohem delší. Nikki z účtárny kroutila boky jako nějaká tanečnice u tyče proti Zrzkovi Gerrymu, kterému potěšením poklesla čelist. Anya, Lynne, Mags a Triona v úpravné formaci čtyřlístku přitáhly lokty k tělu, které sebou škubalo v křeči, a kývaly hlavami do rytmu. Emily a Oli synchronně šoupali nohama, pohledy zaklesnuté do sebe, usmívali se jeden na druhého jako idioti. Jako idioti, kteří na konci večera nejspíš odejdou domů společně.

Sotva si dokázala vzpomenout, kdy měla naposledy sex. S Niallem se rozešli před víc než třemi lety. Dosud to ovšem páliло jako říznutí žiletkou.

Jednoho večera nakráčel domů, v jeho dechu byl cítit ostrý nakyslý pach piva, na kůži se mu slabě leskl pot. „Naverbovali mě pro práci v Cardiffu. Povedu svůj vlastní designérskéj tým,“ prohlásil, jeho vzrušení nebylo možné přehlédnout.

„To je senzace, zlato.“ Kathryn sklouzla ze stoličky u snídaňového baru, objala ho a snažila se utlumit hlas ve své hlavě, který křičel: „Cardiff? Co si *do prcí* počnu v Cardiffu?“

„Taky dostanu dost přidáno,“ pokračoval Niall. Jeho tělo zůstávalo podivně klidné, nereagovalo na objetí.

„Páni! Kdy se teda budeme stěhovat?“

Vymanil se jí z náručí. Kathryn se sevřel žaludek. „O to právě jde, Kath.“ Sklopil zrak k podlaze. „Chci odjet sám.“

Ta slova nedávala smysl. „Jak to myslíš, sám? To budeš domů jezdit jen o víkendech? To je šílenství, můžu si tam sehnat práci. To, co dělám, můžu dělat kdekoli.“

Couv! o krok. „Ne. Poslyš, neexistuje způsob, jak to říct zaobaleně... Nejsm šťastnej a už to nějakou dobu trvá. Myslím, že to bude pro nás oba nejlepší řešení. Odstěhuju se, začnu znovu. Oba budeme moct začít znovu.“

A bylo to. No, ne tak úplně. Následovaly slzy a křik a vyřízla mu rozkroky na všech jeho kalhotách od Calvina Kleina, ale stejně odešel. Přišla o muže, o důstojnost i o domov, protože polovina krásného řadového domu na jejím oblíbeném předměstí Bradfieldu patřila Niallovi a ten trval na tom, že ho musejí prodat. A tak teď bydlí v malém bytě v hranaté krabici ze šedesátých let až příliš blízko domu, kde spolu žili. Byla to chyba přestěhovat se nedaleko místa, kde bývala šťastná, nedaleko domu, kolem kterého teď musí každé ráno chodit na tramvajovou zastávku. Zkoušela se mu vyhnout oklikou, která ji stála deset minut, ale bylo to ještě horší. Jakoby ještě silnější políček do tváře. Čas od času, když procházela kolem, se ze dveří vynořil pár, který od nich dům koupil, lehce jí zamávali a rozpačitě se pousmáli.

Kathryn od té doby absolvovala několik opatrných pokusů o návrat k randění. Přihlásila se na internetovou seznamku a prozkoumala několik desítek možností. Když si představila samu sebe, jak stojí vedle těch mužů, žádný jí nepřišel ani sebemeně věrohodný. Jeden z bývalých Niallových

spolupracovníků jí poslal esemesku a pozval ji na večeri. Nedopadlo to dobře. Zjevně si myslel, že bude ráda za soulož ze soucitu, a netvářil se zrovna šťastně, když mu řekla, ať se kouká ztratit. Na čtyřicetinách sestřenice se dala dohromady s jedním sladkým mladíkem ze Severního Irska. Skončili spolu v posteli, ale nedalo se mluvit zrovna o třesutém úspěchu. Vrátil se do Belfastu se slibem, že se ozve, který nedodržel.

To bylo nejspíš naposledy, co měla sex. Před rokem a čtvrt. A přitom by měla být na vrcholu sexuální aktivity. Kathryn potlačila povzdech a znovu se napila sauvignonu blanc. Musí se přestat takhle litovat. Všechny časopisy, které kdy četla, se shodovaly v jednom – nic muže neodradí víc než sebelítost.

„Sedí tady někdo?“ Mužský hlas. Hluboký a vřelý.

Kathryn se lekla a se škubnutím se otočila. Vedle ní, s rukou na opěradle sousední židle stál cizí člověk. A nevypadal zrovna špatně, zaregistrovala automaticky, už když ze sebe vykoktávala: „Ne. Teda chci říct, byli tady, ale teď tu nejsou.“ Kathryn byla zvyklá odhadovat potenciální klienty. Má bezmála sto osmdesát centimetrů, pomyslela si. Něco přes třicet. Hnědé vlasy, ani světlé, ani tmavé, lehce prošedivělé na spáncích. Husté, pěkně tvarované obočí nad světle modrýma očima, kolem nichž se tvořily vrásky, jakmile se usmál. Jako teď. Nos působil u kořene poněkud zesíleně, jako kdyby si ho kdysi zlomil a špatně mu ho spravili. Úsměv odhalil lehce nepravidelné zuby, nicméně byl přitažlivý.

Posadil se vedle ní. Kalhoty od obleku, dokonalá bílá košile s rozepnutým horním knoflíčkem, povolená modrá hedvábná kravata. Nehty na rukou měl přiměřeně dlouhé a dobře upravené, bezchybný účes a byl dohladka oholený. Líbili se jí muži, kteří si dávali práci se svým vzhledem. Niall byl v tomhle ohledu vždycky velice pečlivý. „Jsem David,“ představil se. „Patříte ke straně nevěsty, nebo ženicha?“

„Pracuju se Suzanne. Jsem Kathryn. S ypsilonem.“ Neměla nejmenší tušení, proč mu to vykládá.

„Rád vás poznávám, Kathryn s ypsilonem.“ V hlase mu zaznívalo pobavení, ale výsměch podle jejího názoru ne.

„Takže vy jste Edův kamarád?“

„Známe se z malé kopané.“

Kathryn se zahihňala. „Svědék ji zmínil ve svém projevu.“

„Aby ne.“ Odkáslal si. „Všiml jsem si, že tu sedíte o samotě. Říkal jsem si, jestli byste třeba neuvítala společnost?“

„Nevadí mi sedět sama.“ Jakmile ta slova vypustila z úst, okamžitě jich zalitovala. „Ale nevykládejte si to špatně, vážně jsem vás ráda potkala.“

„Ani mně nevadí být sám. Občas je ovšem pěkné popovídat si s přitažlivou ženou.“ Opět ten úsměv. „Hádám, že tanec moc nemilujete. Takže vám nehodlám navrhopvat, abychom se šli předvádět na taneční parket.“

„Ne, nejsem zrovna dobrá tanečnice.“

„Hudby už mám až až. Já osobně dávám přednost konverzaci. Nechcete si zajít k baru? Je tam větší klid a budeme si moct povídat, aniž bychom na sebe museli křičet.“

Kathryn nedokázala uvěřit svému štěstí. Dobrá, nevypadá zrovna jako George Clooney, ale je upravený a zdvořilý a přitažlivý, a přestože je to zvláštní, chová se, jako by o ni jevil zájem. „To je výborný nápad.“ Odstrčila židli a zvedla se.

Když se proplétali mezi stoly k východu ze sálu, muž, který si říkal David, ji ochranitelsky uchopil rukou za loket. Vrah Kathryn McCormickové byl cokoli, jen ne ochránce.

2

Detektiv vrchní inspektorka Carol Jordanová se nasoukala do těžkého voskovaného kabátu a na spánkem zcuchané vlasy si narazila teplou čepici. Kolem nohou jí tančila černobílá kolie, celá nedočkavá, už chtěla být venku v ranním chladu. Carol si zavázala tkaničky u pevných vycházkových bot a vykročila do přivalového deště. Zavřela za sebou dveře přestavěné stodoly, dávala pozor, aby západka zámku tiše dosedla na místo.

A pak vyrazili, žena a pes, který křížoval vřesoviště v rozmáchlých obloucích. Nutnost soustředit se na cestu vyhnala na několik krátkých okamžiků z Caroliny hlavy zmatek, nicméně ten byl příliš neodbytný na to, aby si ho dokázala nadlouho udržet od těla. Telefonát, který zčistajasna obdržela včera večer, ji připravil o jakoukoli naději na pokojnou noc a teď, jak se zdá, i o klid po ránu. Nemůže žádným způsobem uniknout před vinou, kterou na ni seslal zahořklý hlas volajícího.

Léta policejní práce v terénu vybavila Carol hojnými důvody k lítosti. Každý policista zná trpkou pachut' selhání, sevřenou hruď, která doprovází doručování té nejhorší možné zprávy na světě. Případy, v nichž se nepodařilo přinést žádnou úlevu lidem, kterým náhle vznikla mezera v místě, kde měla být milovaná bytost, takové případy ji dosud pálily, naplňovaly řezavým pocitem vlastní nedostatečnosti, kdykoli projížděla ulicemi, procházela krajinami, kdykoli navštívila města, o nichž věděla, že se v nich přihodily neuvěřitelné věci.

Jenže všechny tyhle věci měly obecnou platnost. Takové břímě s sebou nosili všichni policisté, kteří v sobě měli kapku vnímavosti k tomu, co dělají. Tohle je ovšem jiný případ. Tahle poslední nálož viny je osobní záležitost.

Domnívala se, že výsledkům, které ji trýzní jako utahující se smyčka, unikne, když odejde z práce, od odznaku a hodnosti. Carolino neúnavné pronásledování několikanásobného vraha stálo život jejího bratra a jeho

ženy. Jaký význam by mělo zůstat? Nechtěla už mít nic společného se zaměstnáním, které si od ní vybralo tak krutou daň.

Jenže jiní lidé moc dobře věděli, kde zatlačit, aby ji přitáhli zpátky k policejní práci, tak jako je mūra přitahována k plameni.

#1: Nuda. Šest měsíců rozebírala bratrovu přestavěnou stodolu na holou kostru a pak ji znovu vystavěla, potřebné dovednosti získávala z videí na YouTube a od staříků v místní hospodě. Pudilo ji to, aby vymazala všechny stopy toho, co se tu stalo, jako by ji snad přestavba mohla přesvědčit, že Michaelova a Lucyina smrt byla pouhá halucinace. Až ve finálním stadiu projektu její zlost konečně vychladla natolik, že pochopila, nakolik ji její volba začíná nudit. Je detektiv, ne stavebník, jak jí zdůraznil muž, který teď spává v jejím pokoji pro hosty.

#2: Osamělost. Carolina přátelství byla vždycky výlučně spjata s jejím zaměstnáním. Tým pro ni byl rodinou a některým ze spolupracovníků se podařilo proniknout bariérou a stát se jejími přáteli. Od té doby, co odešla, je od sebe držela dál na délku paže. Jeden z jejích sousedů George Nicholas se pokusil prolomit její obrannou zeď. Velkorysý člověk, to on byl důvodem, proč má psa. Flash je potomkem jeho ovčáckého psa. Štěně mělo anomálii, bálo se ovcí. Carol si tuhle ztracenou existenci vzala k sobě, protože měla pocit, že k sobě tak nějak patří. George to vnímal jako signál k většímu sblížení, ale on nebyl tím, koho chtěla. George pro ni nikdy nemůže představovat domov. Ale návrat k policii? To by ji dosadilo zpátky na oběžnou dráhu k lidem, kteří v ní probudili víru, že někam patří.

#3: Pýcha. Byla to vražedná zranitelnost, způsobila, že byla přístupná nabídce, kterou měla odmítnout, ale nedokázala to. Pýcha na vlastní dovednosti, pýcha na vlastní intelekt, pýcha na schopnost nalézt odpovědi tam, kde to nikdo jiný nedovede. Věděla, že je dobrá. Věřila, že je nejlepší, zejména když kolem sebe má správný vlastnoručně vybraný tým. Ostatní ji mohou považovat za domýšlivou; Carol Jordanová dobře ví, že v sobě má něco, co ji k domýšlivosti opravňuje. Tuhle práci by nikdo nedokázal dělat lépe. Má pochybnosti o spoustě věcí, ale ne o své schopnosti být šéfovou.

A nakonec vražedné spouštěcí tlačítko. #4: Pokušení. Mávali před ní něčím mnohem větším než pouhou šancí na návrat k práci, která ji tak dlouho určovala a odměňovala. Vymysleli něco nového, něco zářivého

a lesklého, něco, co by mohlo změnit budoucnost toho, jak bude vypadat policejní práce. A ona byla jejich první volbou, kdo to povede. Regionální tým pro závažné zločiny – ReTZZ – by posbíral všechny náhlé násilné smrti, nejzvrácenější sexuální napadení i nejzvrhlejší únosy dětí od šesti různých policejních sborů. Možná první opatrný krůček směrem k celostátnímu orgánu, jako je FBI. Kdo jiný by tohle dokázal, pokud ne Carol Jordanová?

Jenže ona to parádně pokazila ještě dřív, než se jí stačili zeptat. A pokazila to tak neuvěřitelně stupidně, až to vyráželo dech, a jedinou cestou k její záchraně byl troufalý plán korupce z bohulibých důvodů, o němž neměla nikdy ani na nanosekundu uvažovat, natož po něm dychtivě skočit. Zaslepil ji hlas důvěry v její schopnosti, zalichotilo jí, že jistý čestný člověk riskoval svoji integritu pro to, aby ji dosadil tam, kam patří, a jako poslední hřebíček do rakve ji k záhubě odsoudily požadavky vlastního ega.

A teď má na rukou ještě víc krve a nemůže z toho obviňovat nikoho než sebe.

Carol vyrazila ostřeji do svahu, svaly zaprotestovaly, v plicích ji páliło. Flash křížovala kopec před ní, králíci se jí rychle klidili z cesty, špinavé bílé ocásky poskakovaly v trávě vřesoviště jako náhodně uvolněné bílé tenisové míčky. Carol neměnila tempo, neregistrovala svoje okolí, uvízla v zuřivosti nasměřované výlučně na vlastní osobu.

Co si teď počne? Jediný princip, kterým se vždy řídila, byla snaha o dosažení spravedlnosti. Zavedla ji do temných míst a nutila ji používat nepohodlné cestičky, ale nikdy ji neklamala. Předávat zločince justici ji vždycky naplňovalo. Pocit opětovného nastolení jakési rovnováhy ve světě dodávalo rovnováhu i jejímu životu. Ale tady nemůže být ani řeč o nějaké spravedlnosti.

Pokud by Carol připustila existenci spiknutí, jehož byla součástí, stala by se pouze nepatrným zlomkem rozsáhlé škody a destrukce. Zničilo by to regionální tým pro závažné zločiny ještě dřív, než se zavede a pořádně rozběhne. A to by zvýšilo pravděpodobnost, že těžcí zločinci uniknou trestu za své činy. Zničila by kariéru policistům, kteří na ni spoléhají. Nejspíš by šla do vězení. A co je ještě horší, strhla by tam s sebou další lidi.

Vina padá výlučně na její hlavu. Krev má na svých rukou. Existuje jediná

cesta k nápravě. Regionální tým pro závažné zločiny musí být úspěšný. Pokud dokáže jednotku proměnit v elitní tým, který i za těch nejnáročnějších podmínek skutečně dosahuje zatčení a rozsudků, který umí dostat vrahy za mříže dřív, než zbytečně zmaří další životy, pokud dosáhne nějaké výrazné změny... Ještě pořád jí zůstane dluh za ta ostatní úmrtí, ale bude alespoň mít co položit na druhou misku vah.

„Dělám si s Torinem starosti,“ poznamenala detektiv seržant Paula McIntyreová, když pubertální chlapec odcházel od auta a naznačil zamávání na rozloučenou, aniž by se doopravdy obrátil.

Doktorka Elinor Blessingová ztlumila rádio. „Já taky.“ Myslela na to už několik dní. Byla to poslední věc, kterou držela v mysli, než ji přepadl spánek, i první myšlenka po probuzení.

Brzo ráno zasténala při agresivním tónu vyzvánění partnerčina iPhonu. Zatracené kostelní zvony. Jak může tak malá destička ze silikonu vydávat takový rámus? Když to takhle půjde dál, velice rychle skončí jako Quasimodo ambulantního oddělení. „Paulo,“ zamumlala ospale. „Mám dneska volno.“

Paula McIntyreová se k Elinor přitulila a lehce ji políbila na tvář. „Já vím. Ale já a Torin se musíme vysprchovat, nasnídat a včas vypadnout. Klidně zase spi. Budu tichá jako myška, ani nebudeš vědět, že jsem tady.“

Elinor cosi nepřesvědčeně zabrumlala. Matrace se zhoupla, jak Paula vyskočila z postele a zamířila do sprchy. Kombinace znepokojivých obav o Torina, rachotu sacího ventilátoru a sykotu sprchy byla na Elinor příliš. Jakákoli vyhlídka, že by se mohla vrátit ke spánku, se rozplynula jako pára nad hrncem. Smířila se s nevyhnutelným, vydala ze sebe hrdelní zvuk vyjadřující znechucení a vstala.

Zahalená do županu vystoupala schody k půdní vestavbě, kterou jejich čtrnáctiletý svěřenec proměnil v rádoby mužskou jeskyni. Napřed zaklepala – protože skutečnost, že Torina přijaly teprve nedávno, si vyžádala pečlivou četbu na téma, jak přežít rodičovství pubertáka – a pak strčila hlavu do dveří. „Ahoj, Torine.“ Znělo to mnohem veseleji, než jak se cítila. „Vyspal ses dobře?“

Zabručení přesně odráželo její vlastní probuzení, jen o oktávu níž.

„Je čas vstávat.“ Elinor počkala, dokud se zpod příkrývky nevynořila dlouhá hubená chlupatá noha, pak se stáhla dolů do kuchyně. Káva. Miska

čerstvého ovoce pro Torina. Toast pro Paulu. Dvě vejíčka daná stranou na sázená vejce pro Torina, fazole už čekaly na pánvi. Džus pro všechny tři. Všechno bylo nachystané a připravené ke konzumaci bez jakékoli nutnosti přemýšlení. Elinorinu hlavu ovšem nezaměstnávala snídane, ale chlapec.

Do života jim vstoupil náhodou. Ani jedna z nich necítila biologické puzení k mateřství, ale poté co Torinovu matku zavraždili, se chlapec razantně odmítl odstěhovat z Bradfieldu a žít s tetou a babičkou, s příbuznými vzdálenými, pokud šlo o emoce i kilometry. Torinův otec pracoval v zahraničí a nevyskytoval se poblíž už celou řadu let. „Potřebuju zůstat tam, kde mám přátele,“ trval na svém Torin, vzdorovitě, ale z Elinorina pohledu nikoli nerozumně. Díky kombinaci Elinorina přátelství s jeho matkou a Paulina profesního zapojení do vyšetřování případu skončil Torin u nich doma, v jejich péči. Žádná z nich si nebyla tak úplně jistá, jak k tomu došlo. Ale ani jedna nebyla ochotná odmítnout kluka, který ztratil svou poslední kotvu.

A tak se jejich společný život rozšířil a zahrnul pubertálního chlapce. Nešlo o zrovna obvyklé uspořádání, ale několik měsíců se zdálo, že to funguje. Elinor žasla – a aby byla upřímná, dělalo jí to trochu starosti –, že se Torin se smrtí matky zdánlivě tak snadno vyrovnal. Jejich přítel, klinický psycholog Tony Hill ji uklidňoval. „Žal je individuální. Někteří lidé rádi truchlí veřejně, jiní v soukromí. Někteří to mají složité, protože jejich život s mrtvým byl značně komplikovaný. Pro jiné – jako zjevně pro Torina – je situace relativně jednoznačná. Je smutný, utrpěl bolestnou ztrátu, ale nezmocnil se ho hněv nebo rozmrzelost, se kterými se nedokáže vypořádat. Nepochybně se dočkáte neočekávaných výbuchů, které se objeví zdánlivě zčistajasna. Ale nemyslím si, že by v sobě dusil nějaké trauma, které by před vámi tajil.“ Pak se usmál svým křivým sebeironizujícím úsměvem: „Samozřejmě, pokud ovšem nejsem úplně vedle.“

Ale ukázalo se, že měl pravdu. Torin a obě ženy se vzájemně přizpůsobily. Elinor a Paula znovu objevily, že deskové hry mohou být zábavné, a zjistily, že celá nová generace těchto her čeká na to, až je někdo koupí a bude hrát. Torin se s nimi díval na filmy, které by nikdy nepovažoval za hodné sledování. Pomalu a opatrně se učili tomu, co jeden o druhém potřebovali vědět.

Torinova práce ve škole se vzpamatovala z náhlého zhoršení způsobeného šokem z matčiny smrti a nezdálo se, že by se jakkoli obával nezadržitelně se blížících zkoušek. Paulu trápilo, že podle ní nežije dost společenským životem. V jeho věku byla součástí skupiny dívek, které spolu trávily celé hodiny vždy v ložnici jedné z nich, experimentovaly s líčením, porovnávaly způsoby mazlení s chlapci, s nimiž se líbaly – protože Paula ještě nenašla způsob, jakým sama sobě vysvětlit samu sebe –, a pomlouvaly každého, kdo nepatřil do jejich uzavřeného kroužku. Chlapci měli stejně pevná uskupení kamarádů, přestože Paula ani v nejmenším netušila, o čem si povídají, kromě toho, že to bude o něčem jiném.

Torinův život takhle nevypadal. Občas se v sobotu sešel s přáteli a poplaskovali se kolem drahých obchodů se značkovým zbožím, soustředěných v uličkách za Bellwether Square, ale většinou jako by preferoval samotu. I když se nikdy příliš nevzdaloval od pupeční šňůry spojení s tou či onou obrazovkou nebo displejem. Ale Elinor, jejíž kolegové z Bradfield Cross Hospital pokrývali široké věkové spektrum a nejružnější prostředí, ji ujistila, že teenageři současné doby prostě takoví jsou. Komunikují spolu přes selfička a Snapchat, přes tagování a Twitter, přes obrázky na Instagramu. A až se změní doba, bude to zase úplně jiná věc. Setkání tváří v tvář bylo typické pro dvacáté století.

Jenže v posledních dvou nebo třech týdnech je něco jinak. Torin upadl do nevrlého mlčení, sotva vnímal jejich otázky a poznámky. Stal se zosobněním klišé nabručeného, nekomunikativního teenagera, při jídle vůbec nepřispíval ke konverzaci, a jakmile si přestal cpát jídlo do pusy, zmizel do svého pokoje. Když se ho Elinor zeptala, jestli si nechce popovídat o své matce, polekal se, jako by mu vyřala políček. „Ne,“ řekl a stáhl tmavé obočí do prudkého zamračení. „Co se k tomu dá říct?“

„Říkala jsem si, jestli ti máma nechybí víc než obvykle,“ odpověděla stoicky tváří v tvář jeho nepřátelství.

Povzděchl si. „Byl bych pro ni jedinečně zklamáním.“ Pak odstrčil židli, přestože mu na talíři zůstal ještě kousek pizzy. „Musím si napsat úkoly.“

A teď i Paula připouští to, čím se Elinor znepokojuje. Mají dobrý důvod dělat si o Torina starosti. Když Paula vklouzla autem do pomalu se pohybující ranní dopravy, Elinor pečlivě volila slova. „Řekla bych, že ho něco

trápí. Myslím tím něco víc než jeho matka. Něco, co nedokážeme uhodnout, protože s tím nemáme zkušenost.“

„Tak co si počneme?“

„Myslíš, že by mělo smysl promluvit si s někým ve škole? Jeho třídní učitelka nám moc pomohla, když Bev zemřela.“

Paula se zapojila do proudu dopravy, která odbočovala vpravo. „Za pokus to stojí. Nemám zařídít, aby k nám Tony přišel na večeri, jestli třeba Torinovi nerozváže jazyk?“

„To si nechme v záloze, pokud uvízneme ve slepé uličce.“ Elinor se snažila nepodléhat malomyslnosti. „Možná to celé souvisí s tím, že je mu čtrnáct a nemá poblíž muže, se kterým by si mohl promluvit.“

„Může se přes FaceTime spojit s otcem, kdykoli se mu zachce. A často si povídá s Tonym. Nemyslím, že bychom měly důvod k sebestyčství, Elinor.“ Znělo to ostře. Elinor doufala, že za Paulinu podrážděnost nemůže nic víc než doprava.

„Když to říkáš. Ale...“

Paula přerušila ticho. „Ale co?“

Elinor se křivě pousmála. „Carol Jordanová pořád opakuje, že jsi nejlepší vyšetřovatel, jakého kdy zažila. A nedokážeš Torina přimět, aby se otevřel. Tak počítám, že musí jít o něco vážného.“

Paula zavrtěla hlavou. „Torin není žádný podezřelý, El. Je to adolescent, ve kterém bouří hormony a který za sebou má závažnou tragédii. Bojím se, že v sobě něco dusí, ne že skrývá trestnou činnost.“

Elinor si shrnula z obličeje dlouhé černé vlasy, vychutnávala si skutečnost, že je může mít rozpuštěné, a ne pevně stažené jako v práci. Uchechtla se. „Máš pravdu. Pěkně jsi mě srovnala. Díky, vždycky mě uklidníš.“

Paula se zamračila. „I když nedokážu uklidnit samu sebe?“

„Zejména když vnímám lehké hlodání pochybností, které mi napovídá, že jsi člověk.“ Pohládila Paulu po paži. „Co máte na programu dneska?“

„No, teprve se v regionálním týmu dostáváme do tempa. Ten případ internetového trollingu, to byla spíš náhoda než něco, čím nás formálně pověřili. Takže prostě musíme čekat a uvidíme, co Carol přistane na stole. Těším se na to.“

Elinor se usmála. „Já vím.“ Poposedla si, natáhla krk, aby viděla na ulici

před sebou. „Za těmi semaforey mi zastav, vezmu to odtamtud zadem k obchodům. Ušetřím tě tak objíždění bloku a neuvízneš v dopravě na Champion Way.“

Paula zastavila a naklonila se, aby Elinor políbila na rozloučenou. „Bude za tím něco bezvýznamného,“ tvrdila. „V tomhle věku všechno hned znamená konec světa. Až na to, že to tak nikdy není.“ Znělo to sebejistě, ale z Pauliných modrých očí Elinor vyčetla pochybnost.

A když procházela ranními davy, řekla si, že musí partnerčina slova vzít za bernou minci. „Něco bezvýznamného.“

Přestože jim ani na chvíli neuvěřila.

4

Nesešlo na tom, že Carol dveře stodoly zavřela téměř neslyšně; Tony Hill žil tak dlouho sám, že i ve spánku vnímal drobné změny ve svém okolí. Část stodoly, kterou Michael Jordan vybudoval jako apartmá pro hosty, mu sloužila zároveň jako softwarová laboratoř a vytvořil ji doslova zvukotěsnou. Přesto Carolin odchod dokázal Tonyho probudit ze vždy lehkého spánku. Stačilo sebemenší rušení ve vzduchu, slabá trhlinka ve zvukové paletě jeho snů. Ať už šlo o cokoli, probudil se a okamžitě věděl, že Carol odešla z domu.

Chvilí ležel, přemítal o tom, jak se oba udrželi na oběžné dráze toho druhého. Tu a tam se snažili od sebe vzdálit, ale nikdy to nemělo dlouhého trvání. A teď je tady, pod Carolinou střechou. Přestože by se ani jeden z nich nepřiměl tu skutečnost připustit, je tady, protože Carol potřebuje, aby jí pomohl, když se odříká alkoholu, a protože on ji potřebuje pro svůj pocit, že jeho lidství je reálnější než pouhá maska. A právě proto byl u toho, když zazvonil telefon a přinášel temnou zprávu.

Okamžitě věděl, že ten telefonát znamená potíže. Caroliny šedé oči potemněly a obličej jí ztuhl, odhalil jemné vrásky, kterých si Tony nikdy dřív nevšiml. Prohrábla rukou husté světlé vlasy, slabé světlo ve stodole odhalilo víc stříbra, než tam bylo před pouhými několika měsíci. Hluboce dojmavá chvíle pochopení, že Carol viditelně stárne.

Je zvláštní, že takové okamžiky přinášejí podivnou úlevu. Vnímal to už dřív u svého obličje. Měsíce proběhnou bez jakékoli viditelné změny a pak najednou jednoho rána člověk v zrcadle po straně zachytí letmý pohled a dojde mu, že to, co kdysi bývaly vrásky od smíchu, zůstává permanentně vryto do pokleslých tváří. Občas mu při vstávání z postele zaprotestuje tělo. Vzpomněl si, jak se mu jednoho dne, když se zvedal ze židle, Carol smála, že vydává, jak to ona nazývala, „stařecké hekání“. Nikdy moc nepřemýšlel o tom, že oba stárnou; když si to nyní začal uvědomovat, věděl, že

se mu myšlenky k tomuto tématu budou vracet, dokud nepřijde na to, co to pro něj znamená. Břímě psychologa: práce, která nezná oddechu.

Ted' ovšem musí vyzkoumat, jak Carol pomoci, aby se nesesypala v důsledku nejnovějšího problému. Zná ji velice dobře, takže ji podezírá, že toho využije jako popudu, aby na sebe kladla ještě větší požadavky. Vlastní sebehodnocení propojí s úspěchem regionálního týmu pro závažné zločiny do dvoušroubovice, jakou má DNA, ty dvě věci na sobě budou plně závislé. A to je nebezpečná strategie. Protože ať je Carol sebelepší detektiv, nemůže ovlivnit výsledek každého případu.

Než se Tony stačil ponořit do hlubšího zkoumání nastalé situace, upoutalo jeho pozornost slabé vrčení motoru. Zřídka kdy se objevující vozy na klidné silnici vedoucí kolem stodoly byly obvykle slyšet jen několik málo vteřin, ale tenthle vůz se musel zdržet poblíž, zvuk neutichal ani nezesiloval. Zdá se, že mají návštěvu.

Tony se vydrápal z postele, div nepřepadl zpátky dozadu, když se nemotorně snažil rychle nasoukat do džín. Popadl tlustý rybářský svetr, který si navykl nosit na své lodi, a zamířil přes hlavní část stodoly ke vchodovým dveřím, poskakoval, jakmile zaregistroval chlad kamenných dlaždic pod nohama. Uvědomil si, že zvuk motoru ustal. Dveře otevřel právě ve chvíli, kdy měkce zaklaply zavírající se dveře drahého německého stroje. Muže, který se napřímil a obrátil se k němu tváří, znal až moc dobře.

„Johne,“ pozdravil ho Tony, ani se nesnažil skrývat unavenou rezignaci. Příjezd Johna Brandona, Carolina bývalého šéfa, muže, který vymyslel a zorganizoval Carolin návrat k policii, nebyl nikterak překvapivý, ne po včerejší večerní zprávě. „Pojďte radši dovnitř.“

Brandon se přiblížil a jeho podobnost s utrápeným policejním psem byla ještě výraznější než kdy jindy. „Z vašeho výrazu soudím, že už to víte?“

Tony poodstoupil, aby Brandon mohl vejít. „Má moc nepřátel, John. Vážně jste se domníval, že žádný z nich nezvedne sluchátko?“

Brandon si povzdychl. „Špatné zprávy se šíří rychle.“ Rozhlížel se kolem sebe a Tony zaznamenal, že jeho cvičené oko policajta registruje detaily nově zařízených prostor. Odhalené trámy, dokonalou omítku. Střídmé jednoduché vybavení a masivní kamenný krb s pečlivě vystavěnými poleny, připravenými k zapálení. Na stěnách ještě chyběly obrázky, na podlaze

z kamenných desek koberce. Japonské zástěny, které uzavíraly místo určené pro spaní; oddělený kout, o němž Tony věděl, že ukrývá luxusní koupelnu. „Odvedla tu skvělou práci,“ poznamenal Brandon.

„To by nikoho nemělo překvapovat.“

„Kde je?“

„Nahore na kopci se psem. Šla ho vyvenčit.“

Brandon se posadil na jednu z hlubokých pohovek potažených tvídem. „Kdo jí to řekl?“

„Detektiv vrchní inspektor John Franklin ze Západního Yorkshiru. Bylo na něm znát, jakou z toho má škodolibou radost.“ Pouhá vzpomínka na Carolin sklíčený výraz postačila k tomu, aby se Tonymu ve tváři objevila pobouřenost. „Pořádně ji to vzalo.“

Brandon si povzdechl. „Kéž by býval mlčel.“

„Proč? Neexistuje způsob, jak to podat, aby výsledek nebyl stejný.“

„Chtěl jsem jí to říct osobně. Chtěl jsem jí vysvětlit, že to není její chyba. To, co se stalo, spadá do kategorie zákona o neúmyslných škodách.“

„Cože?“ Tony si v zoufalém gestu prohrábl tmavé vlnité vlasy. „Vy a vaši mocní přátelé jste obešli právní systém, abyste Carolino zatčení za jízdu pod vlivem alkoholu mohli svést na technický problém. Akorát díky tomu z obvinění vyvázli i další tři řidiči. Jeden z nich pak znovu usedl za volant, jenže tentokrát se opil tak, že v pozdní večerní bouračce zabil sebe a další tři nevinné lidi. A vy si myslíte, že můžete jenom pokrčit rameny a odmávnout to jako ‚neúmyslnou škodu‘?“ Tony ve vzduchu prsty zagestikuloval sardonické uvozovky.

„Nikdo nic neodmává. Ale pokud by za to někdo měl nést vinu, pak jsem to já a tým z ministerstva vnitra, kdo jsme celou věc v první řadě považovali za dobrý nápad. Ne Carol.“

Tony netrpělivě vrtěl hlavou. „Hodně štěstí, až ji budete přesvědčovat, aby se na to dívala takhle. Budete moct mluvit o štěstí, pokud na sklonku dnešního dne zůstane Carol na svém postu.“

Brandon si neklidně poposedl, přehodil jednu hubenou nohu přes druhou. „Doufal jsem, že mi ji třeba pomůžete přesvědčit, že teď není vhodná doba, aby odstoupila z funkce. Co se stalo, stalo se. Regionální tým pro

závažné zločiny dřív nebo později dostane živý případ a my potřebujeme, aby Carol tým vedla.“

„Ráno jsem s ní ještě nemluvil. Ale udělá to, co bude ona považovat za nejlepší, nehledě na to, co jí kdokoli z nás bude vykládat, John.“

Ještě ani nedomluvil, když se otevřely dveře a Flash přeběhla místnost, olízla na přivítanou Tonyho stehno a pak se obrátila k Brandonovi, uši našpicované, hlavu vysunutou dopředu, větrila ve vzduchu.

„Přesně tak.“ Carol k nim popošla těch několik zbývajících kroků. „Říkala jsem vám to už tenkrát, že není dobrý nápad vměšovat se do oprávněného zatčení, John.“

„Pokud si vzpomínám, zas tak moc jste neprotestovala.“ Slova zněla obranně. Ale tón Brandonova hlasu byl lítostivý.

Carol si povzdechla. „Dokonale jste odhadli moji slabost. A já podlehla pokušení a pochlebování.“

„Nešlo o žádné pochlebování,“ zaprotestoval Brandon. „Byla jste nejlepší osoba, která může vést regionální tým pro závažné zločiny. Pořád jste.“

Carol vyklouzla z kabátu a pověsila ho na věšák. „Nejspíš máte pravdu. A proto odjíždím do práce.“ Obrátila se k nim tváří, oči jí studeně blýskaly hněvem. „Provedli jste mi strašlivou věc, John. Čtyři lidi jsou mrtví, protože jste se vy a vaši kamarádi rozhodli, že je třeba mě očistit. Můžete se schovávat za své přesvědčení, že jste udělali správnou věc. Ale já ne. Nechala jsem se umluvit k tomu, abych díky marnivosti a vlastnímu egu přijala práci v regionálním týmu pro závažné zločiny.“ Prohrábla si rukama čepicí slehlé vlasy, umožnila jim tak nabrat původní tvar. „Dovolila jsem si uvěřit, že moje motivy byly čisté. Ale upřímně? Nebyly. Takže musím žít s vinou. Teď se stydím za svůj souhlas, že se stanu součástí vaší nepotivé úmluvy. A jediná věc, kterou můžu dělat a která se alespoň trochu přiblíží mému očištění, je vypadnout odsud a dělat práci, která možná jiné lidi zachrání před smrtí.“

Tony při jejích slovech cítil hrdost i lítost. „To není zrovna maličkost,“ řekl měkce.

„Čtyři životy, John,“ pokračovala Carol. „Pro dobro nás všech raději doufejte, že nikdo nikdy neodhalí, co se doopravdy stalo v halifaxské soudní budově.“

Paulu překvapilo zjištění, že do kanceláře dorazila jako první. V době, kdy přicházeli ostatní členové týmu, bývala už za ochranným štítem pultu počítačových monitorů usazená detektiv konstábl Stacey Chenová. Jenže dnes samostatná kancelář, v níž Stacey provozovala svou černou magii digitálního vyšetřování, zůstala temná, dveře zavřené, a jak Paula předpokládala, zamčené. Pověsila kabát, ale než si stačila připravit posilnění z kávovaru určeného pro tým, vysoce sofistikovaného stroje zpracovávajícího kávu od zrna po šálek, zazvonil v Carolině kanceláři telefon.

Dveře byly otevřené. Ve starém Carolině bradfieldském týmu pro závažné zločiny platilo pravidlo, že každý telefonát musí být přijat. Proto Paula spěšně přešla místnost, sluchátko zvedla při čtvrtém zazvonění. „Regionální tým pro závažné zločiny, detektiv seržant McIntyreová.“

„Je tam vrchní inspektorka Jordanová?“ Neidentifikovaný ženský hlas, který jí ani nebyl povědomý.

„Kdo volá?“

„Detektiv superintendant Hendersonová ze Severního Yorkshiru.“

Takovou hodnost mělo dosud jen velmi málo žen, takže Paula znala renomé Anne Hendersonové. Patřila k tichým, ale nebezpečným lidem. Nikdy nezvyšovala hlas, jenže na druhou stranu ji nikdy nikdo nezaskočil. „Když se rozdával smysl pro humor, zapomněla si přijít,“ zněl verdikt jednoho bradfieldského seržanta, který začínal kariéru u sboru Severního Yorkshiru. Paula si nemyslela, že by taková věc z někoho dělala špatného člověka, i když právě černý humor často dostával detektivy týmu z největších hrůz, s nimiž se běžně setkávali. „Je mi líto, madam,“ odpověděla Paula. „Detektiv vrchní inspektorka Jordanová má právě jednání. Mohu vám nějak pomoci? Nebo předat vzkaz?“

„Máme něco, o čem si myslíme, že byste se na to rádi podívali,“ prohlásila Hendersonová stroze. „Jak postupujete při podobných předáváníích?“

„Ještě si nejsem úplně jistá protokolem,“ přiznala Paula. „Ale předpokládám, že detektiv vrchní inspektorka Jordanová bude chtít přijet se svým týmem na místo činu.“

„To nebude možné.“ Hendersonová mluvila úsečně, v hlase jí zaznívala podrážděnost. „Policisté na místě nepovažovali smrt za podezřelou.“

„Takže jak? Neuchovali místo činu?“

„Je to složité. Patrně by bylo nejlepší, kdyby vám místní hlavní vyšetřovatel mailem zaslal podrobnosti. Pak byste to odtud převzali?“

Paula netušila, co na to říct. Jak by to Carol Jordanová chtěla? Pokud je místo činu zničené, budou muset začít někde jinde. „To bude asi nejlepší,“ souhlasila.

„Zařídím to. Jakmile se na to detektiv vrchní inspektorka Jordanová podívá, může mi zavolat a dohodneme se, jak postupovat dál.“

A bylo to. Když Paula položila sluchátko, dveře místnosti týmu se otevřely a dovnitř vešla Stacey Chenová a jí v patách detektiv konstábl Karim Hussain. Stacey se tvářila ponuře, ale Karim se pohyboval se živostí štěněte, kterému hodili úplně nový tenisový míček. „Dobré ráno, kapitáne,“ halasil Karim. „Mám všem připravit něco k pití?“

Stacey obrátila oči v sloup a zamířila ke své kanceláři. „Earl Grey,“ zamumlala a odemkla dveře.

„Já vím,“ hlásil Karim vesele. „Bez mléka, stejný odstín jako Famous Grouse.“ Pro účely kontroly kvality stála na policice pod konvicí miniaturní lahvička whisky. „Učím se, pane Fawlty.“ V parodii na flirtujícího číšníka zamrkal svými absurdně dlouhými řasami. Nikdo mu ovšem nevěnoval pozornost. Pokrčil rameny a pokračoval v přípravě nápojů. Ještě že ho v tuhle chvíli nemůže vidět sestra. Nadšeně by si z něj utahovala, velký detektiv, ponížený na roznašeče čaje.

Paula zašla za Stacey. „Jsi v pořádku?“

„Nic mi není. Udělala jsem, co bylo třeba.“

„Jak to vzal?“

„Nemám nejmenší tušení. Zablokovala jsem mu přístup ke všem svým prostředkům komunikace.“ Stacey se usadila za monitory, jejichž strašidelné blikání promítalo na její obličej a bílou blůzu vzory náhodných barev. Ve tváři měla prázdný a odrazující výraz. Paula si pomyslela, že

většina lidí by ráda využila příležitosti pěkně si popovídat o bývalém příteli tak zrádném, jakým se ukázal Sam Evans. Nicméně Stacey není jako většina lidí.

„Před chvílí volala detektiv superintendant Hendersonová se Severního Yorkshiru. Posílají nám podrobnosti k případu.“

Stacey se zachmuřeně usmála. „Výborně. Máme se do čeho zakousnout.“

Paula se stáhla, byla ráda za kávu, kterou před ní postavil Karim. Přihlásila se do systému a zkontrolovala úložiště cloudu ReTZZ. V Severním Yorkshiru nemarnili čas. Jejich označení NYP se stalo prvním identifikačním údajem jediné složky souborů v sekci Okamžitá pozornost. Paula cítila, jak se jí zrychlil pulz. Regionální tým pro závažné zločiny poprvé dostal případ od jiného sboru. Začínají prokazovat své kvality.

V půlce dopoledne se malý tým shromáždil do tvaru podkovy kolem dvou bílých tabulí. Detektiv vrchní inspektorka Carol Jordanová stála před nimi, ramena vzpřímená, ruce sevřené v pěsti podél boků. Kromě Karima se jako před startem nedočkavě tváří jen detektiv inspektor Kevin Matthews, pomyslela si Paula. Carol Jordanová má temné kruhy pod očima, Stacey připomíná velice přesvědčivého náhradníka Smrtky a Tony Hill, jejich první a největší naděje, že se energicky pustí do toho, co mají před sebou, se nepřestal mračit od chvíle, co před deseti minutami přišel. Poslední člen týmu detektiv seržant Alvin Ambrose se tvářil působivě apaticky, paže měl volně založené na hrudi v póze „počkáme a uvidíme“, vyholená hlava se leskla pod pásovým osvětlením, tmavý oblek mu dodával vzezření vyhazovače z nočního klubu, s nímž není radno se přit.

„Máme naprosto zničené místo činu,“ začala Carol. „K ideálnímu startu v naší nové roli regionálního týmu pro závažné zločiny to má pěkně daleko. Ale nedopustíme, aby nás to zastavilo.“ Obrátila se a sevřenými velkými tiskacími písmeny napsala na horní část tabule *Kathryn McCormicková*. „Před třemi dny na odpočívadle narazil motorista vracující se po vedlejší silnici ze Swarthdale do Riponu na hořící vůz. Zaparkoval o dvacet metrů dál, pak se on i jeho spolucestující vrátili zpátky. Uvnitř vozidla zuřil oheň a na sedadle řidiče rozeznali obrysy lidské postavy. Řidič, šestatřicetiletý inženýr, se pokusil k vozu přiblížit, ale žár ho zahnal.“

Carol na tabuli menšími písmeny napsala *Simon Downey*. Pod něj *Rowan Calvert*. „Rowan zavolal hasiče, zatímco Simon běžel zpátky k autu pro hasicí přístroj.“

Kevin si odfrkl. „Ten má asi tak stejný účinek jako uprnutí v bouři.“

„Je to tak,“ souhlasila Carol. „Než o sedmnáct minut později dorazili hasiči, začaly plameny ustupovat, ale vnitřek auta – Fordu Focus – se proměnil v ohořelou skořápku. Předpoklad zněl, že auto z nějakého důvodu chytlo, řidič zastavil, ale nepodařilo se mu dostat se ven. Závěrem šetření byla nehoda, s okrajovou možností sebevraždy.“

„Viděli svědci, že by se řidič pokoušel dostat ven?“ zajímala se Paula.

„Pro plameny a kouř nic moc neviděli, ale podle jejich výpovědí se prý ta osoba občas trhaně pohnula,“ odpověděla Carol.

„To je velice nepravděpodobné,“ oponoval Kevin. „V takhle intenzivním ohni? V tom člověk nepřežije dostatečně dlouho, aby se mohl vážně pokusit dostat se ven.“

„Pojivová tkáň se přece v ohni stahuje, ne? Proto ohořelá těla končívají v pozici boxera. Možná ti svědkové viděli tohle a považovali to za spontánní pohyb, ne za účinek plamenů,“ přemítala Paula.

„Pravděpodobně.“ Carol rychle nahlédla do složky před sebou, ověřovala si, co stojí ve zprávě ze Severního Yorkshiru. „Na místě činu patrně všechno zmatklali od začátku až do konce. Dvě okna auta buď vyletěla, nebo se roztekla intenzitou žáru, takže vnitřek auta i tělo byly zmáčené penou z hasicího přístroje a sprškou vody. A ráno, když auto dostatečně vychladlo, ho umístili na nízký nakládač a převezli na požární stanici k prohlídce.“

„Co tělo?“ zeptal se Alvin. „Kdy ho vyprostili?“

„Až na požární stanici. Díkybohu tam mají patologa, který dohlížel na vyproštění těla a jeho přemístění. Kdoví, jak by to jinak skončilo.“ Carol si povzddechla. „Vyšetřovatel požárů nezačal na autě pracovat hned, protože měl rozpracované nějaké zhářství v Harrogate, tak zůstalo na stanici.“

„Kde s ním, předpokládám, mohl kdokoli manipulovat?“

„Ne úplně kdokoli, Kevine, ale ano, chápu, co máte na mysli. Protože případ považovali za nehodu, nepřiradili mu zrovna nejvyšší prioritu.“

„Co je přimělo ke změně názoru?“ zeptal se Tony.

„To, co patolog zjistil při včerejší pitvě. Ať se v tom autě přihodilo cokoli, nebyla to nehoda. Ani sebevražda.“

„Jak to?“ Z Karima vylétla ta slova bez přemýšlení. Zachytil pobavený pohled, který si Paula vyměnila s Kevinem, sotva potlačované zakoulení očima u Stacey a náhlý Alvinův zájem o podlahu.

„Protože zavraždění lidé nepáchají sebevraždy,“ odpověděla Carol.

O necelou půlhodinu později byla hlavní kancelář regionálního týmu pro závažné zločiny zase prázdná. Stacey seděla ve své místnosti za zavřenými dveřmi, začínala postupovat po internetové stopě Kathryn McCormickové. S trochou štěstí se Paula s Karimem z prohledávání bytu oběti vrátí s tabletem nebo s počítačem, které odemknou Kathrynin život. Do té doby ovšem Stacey využije veškeré oficiální přístupy i neoficiální zadní vrátka, která má k dispozici, začne vytvářet skicu a s jejím vybarvením jí pak pomůže nově dodaný kus hardwaru.

Na opačném konci místnosti týmu za zavřenými dveřmi kanceláře na sebe přes stůl hleděli Carol a Tony. Znal ji velice dobře, takže si uvědomoval, že má emoce pod tak enormním tlakem, že by těžko zvládala i otázku ohledně výběru kávy. Měl by být ve své kanceláři v Bradfield Mooru, provádět supervizi postgraduální studentky, ale odložil ji. Ať se to Carol líbí, nebo ne, dnes má v úmyslu držet se jí po boku, děj se co děj.

„Zdá se, že patolog nakonec odvedl slušnou práci,“ poznamenal Tony.

„No, poznal to okamžitě podle plic. Ani náznak vdechnutí kouře, žádné popáleniny od dýchání v horkých plynech. Takže byla rozhodně mrtvá ještě před začátkem požáru.“

„Přesto mohlo jít pořád ještě o nehodu, ne? Mohlo dojít ke krvácení do mozku nebo k aneurysmatu aorty nebo k nějaké podobné náhlé příhodě a upustila zapálenou cigaretu. Absence poškození plic není průkazná, ne?“

„Tos tam nedával pozor?“ Carol mluvila ostře, v hlase jí zaznívalo obvinění.

„Promiň, přišla mi esemeska od studentky, které jsem zrušil dopolední schůzku. Musel jsem to vybavit.“

„Předně nechápu, proč jsi ji vůbec rušil. Nejsem malé dítě, nepotřebuju chuť, aby dohlížela na jedinou věc na světě, v níž si připadám kompetentní.“ Znělo to unaveně, tónu Carolina hlasu odpovídaly temné kruhy pod očima.

„Měl jsem za to, že bys třeba ocenila někoho, kdo při tobě stojí.“

Carol se ušklíbla. „Od toho mám lidi tam venku. Svůj tým. Ať se pokazí cokoli, kryjou mi záda.“

Tony si nebyl jistý, jestli se Carol snaží přesvědčit jeho nebo samu sebe. Velice nedávná zrada – odněkud zevnitř prosákla do tisku informace o staženém obvinění proti ní – byla ještě čerstvá. Jednou už se to stalo; vědomí, že k tomu může dojít znovu, teď musí Carol strašit někde v zadním koutku mysli. A vzhledem k tomu, co dosud zůstalo skryto, by další odhalení bylo hoto-
vým výbuchem granátu, tak hlasitým, že by mohl potopit všechno ostatní, čeho kdy Carol dosáhla. „Děláme to všichni,“ řekl smířlivě. „Ale ostatní se musí soustředit na svoje úkoly. Já zatím nemám dost materiálu, tak...“

„Každopádně,“ přerušila ho. „Typ nehody, jaký naznačuješ, vyloučilo to, co patolog našel, když se na tělo podíval detailněji. Jazylková kost Kathryn McCormickové byla rozlomená vedví. To samo o sobě ještě nedokazuje, že by byla uškrcená. Je notoricky známé, že se jazylková kost může zlomit při autonehodě, když bezpečnostní pás rozdrťí hrdlo. Ale tady se nenašla žádná indikace jakékoli nehody nebo náhlého zastavení. Stacey bedlivě prozkoumala fotografie poslané ze Severního Yorkshiru a na odpočívadle nejsou žádné brzdné stopy, žádná znamení prudkého brzdění. A vnějšek auta není poškozený, alespoň co dokážeme posoudit z fotografií. Takže zlomená jazylková kost ve spojitosti s čistými plícemi nám jasně vypovídá, že požár byl založen k zamaskování vraždy.“

„Jako zamaskování to moc nefungovalo.“

„Ne.“ Carol se jízlivě zasmála. „Při posedlosti lidí forenzními vědami a reálnými zločiny je v poslední době každý přesvědčený, že nás dokáže přechytračit. Lidé sledují televizní seriály, poslouchají podcasty, čtou knihy. Ale jakmile dojde na skutečnou vraždu a snahu zbavit se těla... No, není to tak jednoduché. To se pak kolečka rozeběhnou a pachatelé se začnou dopouštět zásadních chyb.“

„Hmmm,“ zamumlal Tony. „Nejspíš máš pravdu. Ale pěkně rychle se jim povedlo zjistit totožnost, vid'? I to byla zásluha patologa?“

Carol zavrtěla hlavou. „Stará dobrá policejní práce. Tedy víceméně. Policisté, co byli na místě činu, protáhli registrační číslo vozu celostátní počítačovou databází. A vyskočilo jim jméno Kathryn McCormickové a adresa

v Bradfieldu. Pak nějaký chudák musel tak dlouho obvolávat dentisty, dokud nenašel toho, u něhož byla registrovaná. Dnes ráno provedli porovnání chrupu a potvrdili shodu.“

„Takže totožnost jste ještě neoznámili?“

„Veřejně ne. Zatím jsme nevypátrali nejbližšího příbuzného.“ Carol si povzddechla. „Stejně je to divný případ.“

Tony souhlasně přikývl. „Většina vrahů, kteří si dají tu práci, aby zakryli svůj zločin, chtějí, aby tělo zmizelo, ne udělat vatru až do nebe. Pravda, došlo k tomu na vedlejší silnici. Ale i tak by nemohl být nápadnější, i kdyby se sebevíc snažil.“ Tony vyskočil ze židle a začal křížovat malou místnost, mluvil při chůzi. „Snažil se ji tak urputně spálit proto, aby u nikoho nevzniklo podezření na vraždu? Chtěl si být absolutně jistý, že je mrtvá, mělo to být něco jako hrůzostrašná pojistka? Nebo je to celé o tom ohni? Zabití nebylo podstatné a to pravé vzrušení spočívá ve spálení těla?“

„Nebo jen chtěl zajistit, aby se zbavil forenzních stop?“

Tony se zastavil, obrátil oči v sloup v mlčenlivém předvedení stupidity. „To bude nejspíš ono. Občas zapomínám, že nejjednodušší odpověď je ta nejpravděpodobnější.“ Klesl zpátky na židli. „Jak ti je?“

„Jsem v pořádku,“ vystřelila Carol okamžitě. „Víš přece, že jsem vždycky v pořádku, když pracuju.“

Věděl, že tohle si vždycky namlouvala. „Myslíš, že tisk přijde na...“

„Nevím a momentálně se snažím na to nemyslet. Snažím se nedohodovat, jestli mě John Franklin a jeho kamarádi ze Západního Yorkshiru tolik nenávidí, že by riskovali důsledky proniknutí této informace do médií. Snažím se nepředstavovat si titulky v novinách. Snažím se přesvědčit samu sebe, že odpovědí na to není obrovské množství vodky.“ Zmohla se na křivý úsměv. „Takže prosím tě, pokud už si dneska chceš hrát na Já a můj stín, tak o tom do prdele nemluv.“

Ten úsměv ho zachránil před panikou. Carolin hněv je ještě stále namířený proti vlastní osobě. A přestože to nebude bez následků, může alespoň zůstat při ní a pomoci jí z těch nejhorších. „Dobře,“ souhlasil. „Tak jaký je plán?“

„Říkala jsem si, že bych zajela do Severního Yorkshiru. Místo činu nám toho moc nevypráví, co se týče forenzních stop, ale chtěla bych se místo na

videa a fotografie podívat na realitu. A vím, že se rád porozhlížíš po místech činu a rád všechno vidíš na vlastní oči.“

„Rád v sobě zkoumám pocit z terénu, který si vrah vybral.“ Tony se opět postavil a natáhl se pro svou ošuntělou hnědou bundu. Nikdy v životě ani na chvíli nezakoketoval s módou, zajímala ho ze všeho nejméně. Ale i on musel připustit, že se začíná až příliš podobat bradfieldským bezdomovcům. „Myslíš, že bych potřeboval novou bundu?“ zeptal se Carol, když vycházeli z místnosti.

„Myslím na to v jednom kuse,“ odpověděla suše. „Cestou z města se zastavíme v některém z obchodů se sportovním oblečením.“

„Není to trochu... narychlo?“

Když čekali na výtah, Carol se uchechtla. „Železo se musí kout, dokud je žhavé. Kdybych čekala do zítřka, proměnila by se ta bunda v tvůj nejcennější majetek, ve věc, bez které nedokážeš napsat jediný profil.“

Do výtahu vstoupila před ním. Tony těžce polkl. Možná přece jen bude všechno v pořádku.

Na policistu byl Karim překvapivě rozvázný řidič. Nepřekračoval povolenou rychlost, dokonce ani třicítku na předměstí Harriestown. Zastavoval před křižovatkami, dával přednost přecházejícím chodcům, a když se blížil k semaforům, zpomaloval, místo aby dupl na plyn a zaručeně stihl zelenou. Paule to připomínalo dobu, kdy ji vozila matka, která se v pětadesáti s úlevou vzdala řízení, když odešla z místa účetní. Paula si nebyla jistá, jestli je Karim tenhle typ úzkostlivého řidiče, nebo se na ni snaží udělat dojem tím, jak dodržuje předpisy.

Jakmile dojeli do Harriestownu, převzala navigování Paula. Po celý život v dospělosti pracovala v Bradfieldu a zaměstnání ji několikrát přivedlo na jižní předměstí. Začínala jako pochůzkářka, většinou tu šlo o drobnou পুলিশ zločinnost, drogy a krádeže. Během let ovšem oblast získala lesk, ulice s řadovými domy se staly žádanou akvizicí dobře placených mladých lidí. Hospody se vyšperkovaly, nabízely kvalitní menu a občasnou živou hudbu. Vznikla tu tržnice se širokým sortimentem potravin a v ošumělých parčíkách vyrašilo tak krásné vybavení dětských hřišť, až Paula zatoužila být znovu dítětem. Ale zušlechtění, které zvýšilo průměrný příjem oblasti, ji neučinilo imunní vůči zločinu. Během let, kdy Paula sloužila jako detektiv týmu pro závažné zločiny, vyšetřovala tři vraždy silně propojené s poštovním směrovacím číslem Harriestownu. A teď to vypadá na čtvrtou.

Kathryn McCormicková nebydlela v žádné z ulic s řadovými domky, které se rozprostíraly v mřížce kolem parku rozkládajícího se mezi impozantními viktoriánskými budovami dřívějšího reformního klubu a konzervativního klubu, jež nyní upravili na údajně luxusní byty. Kathrynin byt byl mnohem méně elegantní. Karim zabočil na pozemek bloku ze šedesátých let, který patrně nahradil dvojici bytelných dvojdomků. Zaváhal, zadíval se na ceduli, na níž stálo **SOUKROMÝ POZEMEK, PARKOVÁNÍ POUZE PRO REZIDENTY.**

„Ignorujte to,“ poradila mu Paula. „Prostě najdete nějaké místo.“

„Co když mi dají botičku?“

„Nedají. Vždycky je můžu setřít za nějakou maličkost.“

Karim na ni nevěřicně pohlédl, pak se opatrně usmál. Úpravně zaparkoval v nejbližší mezeře a pak vyrazil za Paulou k hlavním dveřím budovy. Na vstupním interkomu bylo patnáct zvonků označených pouze čísly. „Sakra,“ zaklela Paula. „Tak nějak jsem doufala, že tu bude vrátný.“ Bez očekávání jakékoli reakce stiskla zvonek bytu číslo 14 uvedeného v adrese, na níž byl v registru zapsán vůz. Bez odezvy.

Paula začala bytem číslo 15 a propracovávala se zvonky směrem dolů. Šťěstí jí přálo na čísle 9. O osobě na druhém konci se dalo těžko říct cokoli kromě toho, že jde pravděpodobně o ženu. Paula se představila a vysvětlila, proč se potřebují dostat do budovy.

„Jak můžu vědět, že jste to, co tvrdíte?“ vyžadoval hlas odpověď.

Reagovala tak proto, že policie upozorňovala lidi na pravděpodobnost, že mohou být podvedeni, okradeni a zavražděni na vlastním prahu. „Můžete sejít dolů a podívat se na naše průkazky,“ nabídla Paula.

„Nejsem oblečená,“ postěžoval si hlas ublíženě. „Mám po noční šichtě. Probudili jste mě.“

„To se moc omlouvám. Pokud budete ochotná pustit nás bzučákem, zastavíme se u vašich dveří a můžete nás klidně zkontrolovat.“ Zavrtěla hlavou směrem ke Karimovi, který na oplátku udělal grimasu. „Jsme policisté.“

„Bydlím v prvním patře,“ ozvalo se a bzučák hlasitě zavrčel.

Dveře bytu číslo 9 byly na škvíru pootevřené, mezerou viditelný obličej s rozespálými očima lemoval mrak kaštanově hnědých vlasů. Soudě podle rozmazaného líčení kolem očí a úst bojovala jeho majitelka v předem prohrané bitvě s věkem. „Ty průkazky?“

Oba policisté před ní podrželi svoje nové lesklé průkazy.

„ReTZZ? Co to je? Vy nejste od bradfieldské policie?“ Žena se podezíravě mračila.

„Jsme regionální tým,“ usadila ji Paula. „Neznáte náhodou svou sousedku z bytu 14?“

Žena si odfrkla. „Bydlí nade mnou. Když se nastěhovala, musela jsem si

jít stěžovat. Chodit na vysokých podpatcích po dřevěné podlaze v domě jako tenhle, to je pořádně asociální chování.“

„Jak to vzala?“

„Omlouvala se,“ přiznala žena neochotně. „A abych byla fér, sundávala si od té doby boty u dveří. Ale jinak jsem s ní neměla nic do činění.“

„Měla tady v domě nějaké přátele?“ zajímal se Karim.

Žena si ho prohlédla od hlavy až k patě, obočí povytažené. Jeho černé džíny a černou bundu od Barboura nejspíš nepovažuje za vhodný oblek pro policistu, pomyslela si Paula. Na rozdíl od jejích námořnický modrých kalhot a modrého saka, které podle Elinor znepokojivě připomíná Maovo oblečení z osmdesátých let. „Nemám tušení, mládenče. Každý se tu staráme o sebe.“

Nemá to cenu, pomyslela si Paula, když se rozloučili a zamířili do horního patra. U žádného z bytů se nedočkali reakce. „Co si počneme, kapitáne?“ Karim se tvářil znepokojeně.

„Můžeme zavolat Bradfieldskou metropolitní policii a požádat ji, ať sem pošle auto s velkým červeným klíčem.“ Paula se přehrabovala v kabele. „Nebo můžeme zkusit tohle.“ Zamávala malým koženým pouzdrům a palcem ho otevřela. „Je to mnohem diskrétnější než beranidlo.“

„Je to legální?“ Opět Paule připomněl matku. Nebyla si jistá, jestli Karimovo všeobjímající nadšení bude stačit na překonání tohoto konkrétního problému. Upomenula se, že právě ona Karima doporučila Carol na základě skutečnosti, že je dříc, který, když je třeba, dokáže být tvrdší, než vypadá. A že je dost chytrý na to, aby obstál v regionálním týmu pro závažné zločiny. Naučí se, že je možné pravidla tak trochu ohnout. Jinak v týmu Carol Jordanové moc dlouho nevydrží.

„Potřebujeme se dostat dovnitř. Tohle způsobí mnohem menší škodu než beranidlo. A po našem odchodu zůstane byt zabezpečený.“ Už se skláněla ke dveřím, studovala zapuštěný zámek, vybírala, kterou planžetu použije. „Tuhle sadu mám teprve pár měsíců,“ vysvětlovala nepřítomně, jak testovala zámek pod svými prsty. „Na YouTube je pár dobrých videí, zkoušela jsem to u nás po domě. Ale tohle je poprvé, co to používám v zaměstnání.“ Dýchala pomaleji, nastavila napínák a zasunula do zámku jinou hřebenovou planžetu. Ruce se jí začínaly potit, ale dřív, než se plan-

žety nebezpečně vymkly kontrole, se ozvalo uspokojivé cvaknutí a zámek se poddal. Paula se napřímila a usmála se na Karima. „Do policejní práce této jednotky vnášíme každý jinou sadu dovedností, Karime. Dostanete se do toho.“

Při jejích slovech se mu rozjasnila tvář. „To doufám.“

Dveře se otevíraly do čtvercové předsíně, z níž dál vedly čtvery dveře. Ke stěně byl přišroubovaný věšák na kabáty, pod ním stál dvouřadý botník. Šedý vlněný zimní kabát visel vedle tmavě zeleného nepromokavého pláště a hnědého koženého kabátku sahajícího do půli stehen. Botník obsahoval čtyři páry ničím pozoruhodných bot na nízkém podpatku, sportovní boty značky Nike a dva páry elegantních kožených kozaček. Zatím nic neobyčejného.

Rychlé nahlédnutí do dveří odhalilo koupelnu, kuchyň, ložnici a překvapivě rozlehlý obývací pokoj s výhledem na stromy a zadní zahrady. „Já si vezmu obývací pokoj, vy ložnici,“ rozhodla Paula. Lehce ji pobavilo, jak Karim zrudl při vyhlídce na tolik intimity u cizí ženy. Ale nutno mu přičíst k dobru, že neprotestoval. Začínala si myslet, že se možná přece jen rychle učí a že si v jejich malém sevřeném týmu pro sebe vybuduje prostor.

Obývací pokoj silně voněl po lilích. Na stolku poblíž okna, jehož povrch znečistily skvrny od oranžového pylu, stál svazek bílých trubkovitých květů. Květy byly plně rozevřené, ale ještě nezačaly vadnout. Paula usoudila, že budou staré nejspíš pět nebo šest dní. Takže si je Kathryn přinesla den nebo dva před tím, než zemřela. Přistoupila ke kytici, aby se podívala, jestli neobjeví vizitku, ovšem vůbec ji nepřekvapilo, že žádnou nenašla.

Místnost byla prostě, ale harmonicky zařízená. Paule nic nepřipadalo staré ani opotřebované a usoudila, že Kathryn všechno zvolila přímo pro tento byt, když se sem nastěhovala. Nejspíš přede dvěma nebo třemi lety. Maně si vybavovala, že takovou pohovku viděla v IKEA, když spolu s Elinor začaly bydlet. Zrcadlo nad krbovou římsou z falešného mramoru nad falešným topeništěm, na protější stěně zarámovaná reprodukce Monetových vodních lilí.

Paula stála uprostřed místnosti a vstřebávala ji do sebe. Nenašlo by se tu moc míst k prohledávání. Kathryn žila hned na první pohled odhadnutelný život. Malá knihovnička odhalila tucet tlustých paperbacků; napínavé

thrillery, rodinné ságy a romány Eleny Ferrantové o neapolských přátelstvích. Ostatní poličky obsadily zarámované fotografie. Několik motivů ze Středomoří; pár, který vypadal na věk krátce po šedesátce a představoval patrně Kathryniny rodiče; fotografie z promoce, podobná té z řidičského průkazu, kterou jim poslali z registru vozidel; a několik skupinových fotografií žen, které se večer vyrazily pobavit. Žádný zjevný přítel.

Nejslibnějším potenciálním zdrojem informací byl stůl ve vzdáleném rohu se stoličkou zasunutou pod ním. O půl hodiny později Paula začínala Kathryn trochu litovat. Zásuvky stolu nesvědčily o zrovna bohatém společenském životě. Účty za energie řešila Kathryn patrně internetovým bankovníctvím, protože tu po nich nebylo ani stopy. Paula našla seznam adresátů přání k Vánocům, někdo jej později bude muset projít. Složka s recepty vytrhanými z novin a časopisů. Další složka obsahující výplatní pásky, které přinejmenším potvrdily, že Kathryn stále pracovala ve společnosti uvedené v její kartě u zubaře. A třetí složka s papíry týkajícími se koupě bytu. Dostala to místo za pěknou cenu, pomyslela si Paula.

Jedině nejspodnější zásuvka vydala materiál, který by mohl být důležitý. Velká manilová obálka byla naditá blahopřáními, útržky papírů a fotografiemi. Paula je vysypala na desku stolu a objevila Kathrynin soukromý život.

Jmenoval se Niall. Rozložitý chlap se světle kaštanovými vlasy a občas s rezavým strništěm. Široká otevřená tvář mu dodávala vzhled farmáře, ale pracoval jako designér pro malou bradfieldskou společnost, která plánovala a stavěla domácí kanceláře. Byly tu pozvánky na firemní akce, ty nejnovější se konaly o něco málo víc než před třemi lety. A přímo vespod hromádky vizitka roztržená vejpůl a pak slepená páskou. Niall Sullivan teď zjevně vedl tým designérů nějaké společnosti v Cardiffu. Člověk nemusel být zrovna detektiv, aby si dokázal udělat obrázek. Nechal ji tady. Kdyby to rozhodnutí učinila ona, vyházela by přání k Valentýnu a narozeninám i malé lístečky s nakreslenými srdíčky, na kterých ji žádal, aby cestou domů koupila chleba nebo mléko.

Nedá se vyloučit možnost, že se Niall Sullivan znovu objevil v jejím životě. Je třeba ho prověřit. Ale pokud Kathryn nebyla vyšinutou stalkerkou, která mu dělala ze života peklo – a Paula neviděla nic, co by tomu napovídalo –, pak se jí nezdá, že by tu byl jakýkoli motiv.

Paula vrátila materiál do obálky a uložila ji do pytle na důkazy. Když zavírala zásuvku, vešel do místnosti Karim.

„Povídejte mi něco o bezúhonném životě,“ prohlásil. „Není tu nic, nad čím by člověk povytáhl obočí, natož cokoli podezřelého. Měla pět kostýmů do práce, na každý den jeden. Šestery šaty, které by se daly vzít na slavnostní večer ve městě. Džíny, elegantní kalhoty, blůzy, pár triček a několik svetřů. Jako by patřila k ženám, které každého půl roku proberou celou garderobu a vyháží všechno, co za tu dobu nevzaly na sebe. Dokonce i spodní prádlo má naprosto nudné. Marks & Spencer, podprsenky sladěné s kalhotkami, žádné výstřelky.“

„Cože?“ Paulu to pobavilo. „Žádné seprané spodní kalhotky a praním zešedlé podprsenky?“

„Ne, nic takového. Ani nemá úchylku na boty. Maximální vzrušení zastupují dva páry bot na podpatku.“

„Nulová indikace tajného života,“ povzdechla si Paula. „Vypadá to, že ještě před třemi lety bydlela s přítelem, ale od té doby ani náznak nikoho dalšího.“

„No, pokud se dá soudit podle oblečení, lovit chlapy nechodila.“ Karim zvedl z okenního parapetu těžítka se sněhovou koulí a z nečinnosti s ní zatřepal. „Jste tu hotová?“

„Řekla bych, že jo. Vy si vezměte koupelnu, já udělám kuchyni. Třeba budeme mít štěstí a najdeme skrýš s nelegálně držnými drogami.“

Karim si odfrkl. „Budete moct mluvit o štěstí, když najdete prošlý jogurt.“

Paula pokrčila rameny. „Něco ji zabilo. Jen jsme ještě nepřišli na to, co to bylo.“

Domníval se, že ta vražda ulehčí břímě. Že z jeho beder sejme to, co vnímá jako fyzickou tíhu. Při plánování to dávalo smysl. Chce zabít Tricii. Chce ji zabít tak moc, až cítí, jak mu krev pulzuje v uších, tupé tepání vzteku, kdykoli na ni pomyslí. Chce ji zabít, ale ví, že to nemůže udělat. V neposlední řadě proto, že neví, kde se schovává.

Tak místo ní zabil jinou. Přece to musí fungovat? Když si při tom bude představovat Triciin obličej, určitě mu to přinese nějakou úlevu. Jenže ono to tak nefungovalo. Zabití Kathryn jeho bolest neodneslo.

Nicméně mu dodalo pocit moci a kontroly, který ho vrátil zpátky do doby, kdy se tak cítil každý den. Tak se cítil, než ho připravila o všechno, co jej určovalo. A je to začátek. Není to dost, ale je to začátek. Možná ho to udrží v chodu, dokud ji nepřinutí zodpovídat se za to, co mu provedla.

Řekla mu to na odpočívadle. Požádala ho, aby zastavil. Prý mu musí něco říct, něco, co ji trápí a už s tím nemůže dál otálet. Netušil, co přijde. Neměl sakra nejmenší tušení.

Víkend předtím odjela sama na Rubyinu svatbu. Mohl jet s ní, ale Ruby ho vždycky zatraceně iritovala a její budoucí manžel byl nejspíš nejnudnější člověk na obou stranách Pennin, takže neměl důvod očekávat, že jejich svatební hosté budou alespoň vzdáleně zajímaví. Tak dal Tricii své pozhénání, ať tam jde bez něj. Dokonce jí popřál, ať se dobře baví.

Nepředvídal, jak moc dobře se bude bavit.

Od toho víkendu se chovala rezervovaně a popudlivě. Přičítal to tomu, že ji ta svatba donutila zamýšlet se nad svou vlastní. Jak jen mohl být tak hloupý? Vážně, tolik hloupý. A pak skončili na odpočívadle, kde se mu přiznala, že se vyspala s nějakým mužem, kterého sbalila na svatbě.

„Ne že by to byl pan Pravý,“ řekla mu. „Ale díky němu jsem si uvědomila, že ty to nejsi.“ Každé slovo pro něj představovalo políček do tváře. „Jsi příliš prchlivý. Příliš zlostný. V jednom kuse jsem se tě děsila.“

Tehdy se mu udělalo zle, ne že by se rozzlobil. Jak to myslela, že se ho děsila? Všichni o něm vědí, že nemá trpělivost s idioty. Že má vysoké nároky. Ale není násilník. Jen chce, aby se věci dělaly pořádně. Její obvinění ho zaskočilo stejnou měrou jako přiznání, že se vyspala s cizím mužem, kterého si náhodně vybrala na Rubyině svatbě.

Už tohle bylo dost zlé. Jenže to nejhorší mělo teprve přijít. Nejenže ho opustila a odstěhovala se z jejich krásného bytu s panoramatickým výhledem na centrum Manchesteru až po derbyshirské kopce, odešla i z firmy, kterou spolu vybudovali. Byli obchodními partnery stejně jako partnery v životě. Firma patřila původně jemu, ale ona jí dopomohla k úspěchu, a tak aby jí ukázal, jak moc si toho cení, kus firmy jí daroval. A ona se teď obrátila zády k tomu, co vytvořili, a dokonce mu ani nevrátila, co bylo plným právem jeho.

Společnost vydávala řadu lokálně zaměřených luxusních časopisů na křídovém papíře. Ona jednala se zákazníky, vymýšlela obsah jednotlivých čísel a sama do nich přispívala, sháněla podporu reklamními inzeráty, vybavovala distribuci. On se zabýval technickou stránkou věci – designem, zlomem stránek, komunikací s tiskárnami. Bez kteréhokoli z nich by firma nefungovala. Od té doby, co Tricia odešla, společnost se spolupracovníky zaměstnanými na částečný úvazek a s lidmi pracujícími na volné noze pokulhávala, ale plně si uvědomoval, že inzerenty nedokáže ošálit nadlouho. Buď bude muset firmu rychle prodat pod cenou, nebo se mu zhroutí pod nohama.

Vzala mu všechno, a on ji chce zabít. Ale není hloupý. I kdyby se mu ji podařilo teď hned najít, byl by samozřejmě hlavním podezřelým, pokud by zemřela. Pan Nepravý, opuštěný v lásce i v obchodu. Ale kdyby místo ní zemřel někdo jiný, kdo by z toho něco vyvozoval?

Nechce nic víc než se zbavit své bolesti. Popustit uzdu své zlosti a frustrace. Když Kathryn díky anestetiku, které jí propašoval do šampaňského, ztratila vědomí a on věděl, že hra začala – vychutnal si okamžik, kdy ji ovládal. Ležela rozvalená na pohovce, slabě chrápana, sotva se pohnula, když se na ni obkročmo posadil. Pak jeho ruce objaly její měkký teplý krk, stiskem ji připravovaly o život a on si představoval, že je to Tricia. Bylo to překvapivě skvělé. Poprvé od chvíle, co ho ta mrcha opustila, se zase cítil

dobře. Když Kathrynin obličej zbrunátněl a její jazyk vyklouzl mezi ošklivě namodralé rty, zaplavil ho pocit, že má svůj život opět pod kontrolou. Čím víc ztrácela, tím víc získával.

Do čtyřiaadvaceti hodin od vraždy Kathryn věděl, že našel něco, co odvede jeho pozornost, dokud nevymyslí, jak se pořádně pomstít.

Proto stráví příští sobotu na svatbě dalších cizích lidí.

Tony napřímil ramena, pořád se snažil urovnat si bundu, k jejímuž vyzkoušení ho Carol umluvila. „Je teplá, nepromokavá a je ve slevě,“ trvala na svém.

„Je do fialova. Vypadám jako černý rybíz na nožičkách.“

„Ta barva ti sluší. Chápu, že je pro tebe radikální experiment obléct si něco, co není v odstínu šedé nebo modré, ale musíš taky trochu žít.“ Popadla bundu a zamířila s ní k pokladně, netrpělivě čekala, až ji Tony dožene a vytáhne kreditní kartu.

Ona s tím problémem nemá, pomyslel si. Carol si umí vybrat oblečení, které jí sluší. I když se jí následkem těžké fyzické práce, kterou si přestavba stodoly vyžádala, změnila postava, pořád se jí daří nacházet saka, která lichotí jejím nově získaným širokým ramenům, a kalhoty, které zdůrazňují délku, nikoli vypracovanost nohou. A probíhá to tak nějak bezpracně, aniž by musela celé dny procházet nákupní pasáže. Tony nemá nejmenší tušení, jak tohle funguje.

Zbytek jízdy do Riponu se vrtěl, pohrával si s nejrůznějšími zipy a patentními knoflíky, vymýšlel, která kapsa se bude nejlépe hodit pro klíče, peněženku a telefon. Příjezd na odpočívadlo vnímali oba jako úlevu.

Od týmu ze Severního Yorkshiru nepotřebovali žádné podrobnější instrukce k nalezení místa činu. Policejní páska, třepetající se v pozdním ranním vzduchu, byla víceméně nadbytečná; do černa sežehnutý asfalt a ohněm zkrchlý živý plot vyprávěly svůj vlastní příběh. Když Carol vypnula motor, Flash radostně zakňučela, vycítila možnost procházky. „Zůstaň,“ přikázala Carol řízně a otevřela dveře. Pes se s povzdechem stáhl zpět.

Jakmile vystoupili z auta, zaútočil na ně dosud přetrvávající chemický pach, který po sobě zanechal oheň a jeho hašení. Dokonce ještě po třech dnech dráždil chřípí a svíral hrdlo. „Zdá se, že to tu bylo pěkně intenzivní,“

poznamenala Carol. Stála, ruce na bocích, zhluboka dýchala, jako by jí vzduch mohl o něčem svědčit.

Tony přešel přes celou délku odpočívadla, vždy po několika krocích se zastavil a rozhlédl se. Pokračoval dál po silnici. „Proč tady?“ mumlal si pod vousy. „Co je na tomhle místě zvláštního?“ Zločin mu připadal naplánovaný a předem připravený. To málo, co o něm věděli, vypovídalo o vrahovi, který si dobře promyslel, jak po sobě smazat stopy. Použil vůz oběti. Síla ohně uvnitř auta zničila forenzní stopy. Oběť seděla na místě řidiče – bylo to vořítko, které mělo lenivé vyšetřovatele popostrčit směrem k sebevraždě nebo nehodě? Rozhodně to tak vypadá. Tony zavolal na Carol, která dosud chodila křížem krážem po odpočívadle. „Jsou na téhle silnici nějaké kamery?“

„Ne. Pokud bys dobře věděl, co děláš, mohl by sis po Dales jezdit po silničkách a vedlejších silnicích, aniž by tě zabraly kamery na automatické rozpoznávání značek nebo rychlostní kamery.“

„A tys dobře věděl, co děláš, vid’?“ řekl Tony tiše. Došel až k bráně nějaké farmy. Vedla na louku plnou ovčí. Otevřel bránu a vklouzl dovnitř, pečlivě za sebou zavřel. Chodil sem a tam po louce, ovce se před ním rozbíhaly. Nebyl si jistý, co hledá, věděl jen, že něco hledá.

Neobjevil ovšem nic pozoruhodného. Zadní konec louky ohraničovala na sucho stavěná zídka. Za ní se rozkládala další louka. V dálce viděl ukazatel turistické cesty, ale na tomhle místě nebylo kvůli čemu se vzrušovat. Celostátně oblíbené povyražení používat sofistikované sportovní vybavení a potulovat se v přírodě způsobilo, že všechny národní parky byly prošívané pěšinami. Z výšky musí připomínat pracné vzory pro pletení, pomyslel si. Ne že by měl cokoli proti chůzi. Chodí v jednom kuse. Chůze mu pomáhá při přemýšlení. A teď, když má fialovou péřovou bundu, zapadne mezi ostatní pěší turisty.

Tony se otočil dokola. Nikde na dohled neviděl žádné lidské obydlí. V dálce rozeznával polorozpadlou ovčí salaš, šedí zídek a zeleň luk narušovaly jen dva výraznější kopečky. Nic tu na něj nemluvalo. Zamířil zpátky, dal si pozor, aby se vracel po opačné straně živého plotu odpočívadla. Horko proniklo až na druhou stranu, zanechalo po sobě ohořelé a zkrehlé větvičky. Ještě štěstí, že poslední dobou hodně pršelo, jinak celý živý plot mohl taky vzplanout.

Carol se opírala o kapotu auta. „Padlo ti něco do oka?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Ale něco tu musí být. Pokud máš pravdu, je tady v okolí spousta míst, kde tohle mohl udělat s větší šancí, že ho nikdo nechytí při činu. Proč zrovna tohle odpočívadlo?“

Carol zkrivila tvář. „Víc otázek než odpovědí. Jako obvykle v tomhle stadiu.“

„Alespoň že máme otázky.“ Opět zakroužil rameny. „A fialovou bundu.“

Detektiv seržant Alvin Ambrose usoudil, že neexistuje žádné vodítko, podle něhož by se ze jména dalo usoudit, čím se zabývají RSR Solutions. Musel si společnost, kterou Kathryn McCormicková uvedla jako zaměstnavatele na kartě u zubaře, vygooglovat. Webové stránky odhalily, že se jedná o pracovní agenturu, která sídlí jen několik ulic od kanceláře týmu na policejní stanici na Skenfrith Street.

RSR Solutions byla jednou z desítky společností sídlících v nové budově z kouřového skla a betonu ve Woollen Quarter, v části města, v níž obchodníci kdysi obchodovali s vlnou a jemnou tkaninou z česané příze. V osmdesátých letech se většina starých zchátralých budov proměnila v propadávající se skořápky, ale v poslední době spekulanti místa vykupovali, zbouřovali staré stavby a vystavěli jejich nové lesklé náhrady, aby mohli předstírat, že jde o podnikatelské srdce Bradfieldu jednadvacátého století. I čerstvě příchozí Alvin dokázal poznat, že je to v nejlepším případě neupřímné a v nejhorším prostě nepoctivé. V každém druhém okně v přízemí jako plevel vyrašily cedule s nápisem *K pronájmu*.

Ve foyeru budovy nebyl žádný strážný, a tak Alvin došel k výtahům, aniž by ho kdokoli zastavil. Společnost RSR sídlila v šestém patře a měla alespoň recepční, která seděla pod sloganem společnosti: „Hrnatý kolík nebo kulatý, pro každý seženeme tu správnou díru.“ V Alvinovi to nebudilo zrovna důvěru. Ale pro mladou ženu za pultem ze sebe vydobyl ten nejpříjemnější úsměv, jaký uměl. A usmívat se uměl moc pěkně; časem pochopil, že musí nějak zmírnit dojem ze svého mohutného těla a barvy kůže. Velký černoch určitě žalostně často vzbuzuje mylné očekávání. „Jsem detektiv seržant Alvin Ambrose,“ představil se a ukázal průkazku.

Zatvářila se překvapeně, ale kartičku si bedlivě prohlédla. Opatrně se usmála. „Jak vám mohu pomoci?“

„Jsem tu kvůli Kathryn McCormickové. Potřebuju si promluvit s její vedoucí.“

„Kathryn? Dneska tu není.“ Už mačkala klávesy počítače.

„To vím. Ale potřebuju její vedoucí.“

Držela sluchátko v ruce, pečlivě ošetřené nehty čekaly nad číselníkem. „Mohu se zeptat v jaké záležitosti?“

Alvin zavrtěl hlavou. „Zeptat se můžete, ale já vám nemůžu odpovědět. Je mi líto.“

Povytáhla obočí. „Velice záhadné.“ Ale číslo vytočila. „Lauren, mám na recepci policistu, který potřebuje mluvit s vedoucí Kathryn McCormickové. Takže to by spadalo pod tebe?“ Odmlka. „Dobře, řeknu mu to.“ Zavěsila sluchátko a překřížila paže před hrudí, objala si tělo. „Lauren z personálního jde dolů. Kathryn je vedoucí kanceláře, takže nemá přímého nadřízeného.“

„Dík za vaši iniciativu,“ pochválil ji Alvin. Na recepci nebyly žádné židle, a tak se procházel po jejím obvodu, předstíral zájem o fotografie korporace, který necítil. Uplynulo pár minut, pak se ze dveří za recepčním pultem vynořila podsaditá žena s nejmohutnějším účesem, jaký v posledních letech viděl. Přistoupila k němu s napřaženou rukou.

„Jsem Lauren Da Costová, odpovídám za personální oddělení tady v Right Shape Recruitment Solutions. A vy jste?“

Alvin se znovu představil. „Můžeme jít někam, kde budeme mít větší soukromí?“

„Jde o Kathryn, že? Víte, proč dneska nepřišla do práce?“

„Jak už jsem řekl, můžeme jít někam, kde budeme mít větší soukromí?“

Výraz ve tváři Lauren Da Costové by mohl posloužit jako příklad šokované nevěřícínosti. Dlouho ze sebe nedokázala vypravit ani hlásku. Když konečně promluvila, slova o sebe klopýtala. „Kathryn? Jste si jistý? Je to ta poslední osoba... Podezřelé úmrtí? To nedává smysl.“

„Pochybnosti nejsou na místě.“ Alvinův hlas připomínal vzdálené burácení. Vždycky zklidnil děti před spaním a podobný uklidňující účinek měl i na svědky. „Je mi to moc líto. A je mi jasné, že poslední, na co teď máte myšlenky, je odpovídat na otázky, ale obávám se, že toho o Kathryn potřebujeme vědět co možná nejvíc.“

Lauren roztřeseně přikývla. „Samozřejmě. Ale vážně vám nemůžu pomoci kromě základních faktů – kde bydlela, s jakým životopisem přišla, když sem nastoupila. Vůbec jsme si nebyly blízké. Nikdy jsme se nescházely mimo práci. Byla dobrá vedoucí, ale nepatřila zrovna mezi nejspolečenštější lidi.“ Pak se vzpomatovala, fyzicky se sebrala, napřímila se v židli a zapojila své profesní dovednosti. „Potřebujete si promluvit se Suzanne Briggsovou – pardon, Harmanovou. Novomanželkou oddělení. Dneska je první den zpátky z líbánek. Víím, že Kathryn byla na její svatbě, vždycky spolu výborně vycházely.“

„To zní dobře. Mohu ji vidět?“

Lauren se zvedla. „Seženu ji. Mám jí tu novinku sdělit sama, nebo...?“

„Ne, prosím,“ pospíšil si Alvin. Neměl radost z toho, že bude Suzanne oznamovat smrt přítelkyně, ale vždycky se vyplatí vidět reakci svědků, když poprvé uslyší špatné zprávy.

Lauren byla pryč skoro pět minut. Přivedla s sebou mladou ženu tak unifikovaného vzezření, že by ji Alvin jen těžko dokázal vybrat z řady k identifikaci. Štíhlá, dlouhé světlé vlasy stažené do ohonu, make-up, který vyhladil jakoukoli odlišnost, dokonale upravené nehty. I oblečení měla typizované – úzké černé kalhoty, fialový top, co přiléhal na těch správných místech i na pár dalších, u kterých by to Suzanne až tak nepotěšilo, kdyby si toho byla vědoma. A samozřejmě podpatky, díky nimž nemotorná chůze hraničila s nehezkou. Alvin ženy miloval, ale tenhle vzhled se mu nelíbil.

Lauren je vzájemně představila a pak vycouvala ven, zamumlala cosi v tom smyslu, že bude u sebe v kanceláři, kdyby... Ze Suzannina obličejě od vstupu do místnosti nevymizel výraz překvapení a teď promluvila. „Nechápu to. Proč jsme tady? Napřed jsem si myslela, že se něco stalo Edovi. Mému manželovi Edovi.“ Krátký záblesk čehosi, co připomínalo triumf. „Ale Lauren řekla, že ne, že Eda se to netýká. Tak co se děje?“

„Jste přítelkyně Kathryn McCormickové?“

Suzannino zamračení se prohloubilo. „Patrně. Teda, chci říct, byla na mé svatbě, ale nejsme, jak se říká, nejlepší přítelkyně.“

„Lauren má pocit, že jste si byly bližší než kdokoli jiný z práce.“

Suzanne manipulovala rukama v klíně, pohrávala si se snubním a zásnubním prstenem. „Není vlastně nejlepší přítelkyně nikoho tady. Jako

vedoucí kanceláře si musí udržovat odstup. Ale ano, vycházely jsme spolu v pohodě, Kathryn je fajn. Proč? Co se stalo?“

„Je mi to líto, ale musím vám oznámit, že Kathryn je mrtvá.“

Suzanne vyvalila oči, ústa se jí pootevřela. Zpráva ji zjevně šokovala, ale v očích se jí objevil i záblesk vzrušení. „Ne! Co se stalo?“

„Před třemi dny bylo její tělo nalezeno ve vyhořelém autě. Domníváme se, že by se její smrt dala označit za podezřelou.“

„Ach, můj bože! To jsme ještě byli na líbáncích. Chci říct, zatímco jsme se povalovali na pláži a popíjeli koktejly, Kathryn někdo vraždil? To je hrůza!“

„Je mi to moc líto. Jenže teď si potřebujeme udělat obrázek o Kathrynině životě. Kdo byli její přátelé, co dělala ve svém volném čase, jestli se s někým scházela. Jestli se s někým nerozhádala.“

„Bože.“ Suzanne si přehodila jednu nohu přes druhou a třela si levou paži, jako by jí zčistajasna začala být zima. „Nikdy se s nikým nerozhádala. Byla skvělá šéfová. Uměla věci vyřešit, aniž by kohokoli rozčílila, víte?“ Alvin nevěděl. Celý svůj pracovní život byl policistou. Kompromisy a smířlivost nepatřily k věcem, které by fungovaly v pracovních vztazích jeho světa.

Suzanne pokračovala. „Přítelkyně neměla od doby, co se Niall odstěhoval do Cardiffu bez ní. Niall, její bývalý přítel. To už musí být tak tři roky. Vždycky jsme se ji snažily přemluvit, aby si s námi vyrazila v partě, aby se mohla s někým seznámit, ale nebyla zrovna společenská. Nevím, co dělala ve svém volném čase, ale když jsme se bavily o televizních programech, vždycky se zapojila do hovoru. Takže hádám, že dost sledovala televizi.“ Slabě se usmála, jako by si byla moc dobře vědoma toho, nakolik skrovná je její znalost ženy, kterou pozvala na svou svatbu.

„Na tu svatbu přišla sama?“ Alvin cítil na ramenou tíhu deprese. To se toho o krátkém životě Kathryn McCormickové dá zjistit tak málo?

„No, nikoho si nepřivedla, jestli máte na mysli tohle. Ale nevím, jestli třeba na místě někoho nepotkala. Tedy, chci říct, byla to moje svatba. Nevěnovala jsem moc pozornosti nikomu jinému kromě Eda. Svého manžela.“

Alvina napadlo, že by si měla radši dát pozor, aby jí ta slova nezevšedněla. „Takže jste spolu vůbec nekomunikovaly, když jste byla na svatební cestě? Nekontrolovala jste sociální média?“